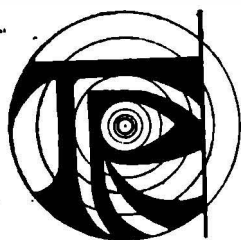

muzical au prilejuit momente de certă virtuozitate artistică. În „Uvedenrode”, cuplul Marinela Pătru — Mugur Valsami sugerează cu deosebită și măsură elementele de senzualitate ale versurilor, prin zborul unui voal, pași de dans ritmați, șoapte întretăiate, admirabilul joc al mâinilor care se caută și nu se întâlnesc. În „Domnișoara Huss”, o diversitate de elemente de sugestie se obține prin marea mobilitate a desenului scenei, a mimicii și accentelor sonore, precum și prin ritmul diferențiat a textului și prin

acompaniamentul de „muzică concretă”. Subliniem calitatea artistică a contribuției solistei vocale Camella Pavlenco și a pianistului Dan Rațiu, care au executat „Isarlife” (muzica, Paul Constantinescu), „Uvedenrode” (muzica, Constantin Rîpă) și „Clopote în noapte” (muzica, George Enescu).

Decorul, simplu, expresiv — un șir de voaluri multicolore —, și-a jucat rolul, dovedindu-se sugestiv și funcțional.

Em. ENGEL

Marele repertoriu

Una dintre preocupările programatice ale emisiunii de teatru radiofonic — și unul dintre meritele însemnate ale realizatorilor ei — este menținerea autorilor și operelor fundamentale ale literaturii dramatice universale în actualitate, în circuitul viu al valorilor artistice. Se îndeplinește astfel o importantă îndatorire culturală față de public, dar și față de actorii care au prilejul — mai bine spus, privilegiul — de a se întâlni cu marele repertoriu, cu mai multe dintre rolurile lui, decât ar putea-o face în teatrele unde joacă în mod obișnuit.

Urmărind, de-a lungul anilor, montările cu texte clasice propuse de radio, se poate însă lesne constata existența unor formule de spectacol foarte asemănătoare, mai totdeauna previzibile. Cu neînsemnate excepții, asistăm la lecturi regizorale judicioase, reliefind trăsăturile specifice epocii, autorului, ideile esențiale ale pieselor „puse în undă”. Foarte rar, însă, putem vorbi despre un punct de vedere inedit sau măcar netraditional, despre o nouă lumină proiectată asupra vreunui erou, despre un accent în plus sau în minus. Foarte rar, de asemenea, avem prilejul de a descoperi o modalitate specific radiofonică de abordare a operei. Sintem tentați, de aceea, în majoritatea cazurilor, să urmărim actorii (și mai totdeauna cu autentică desfătare) și nu

spectacolul, așa cum melomanii merg la operă pentru anume interpretări ale unor arii de bravură. Sînt montări meritorii, repetăm, dar care nu clintesc nimic din ceea ce știm, nu tulbură judecățile dar nici prejudecățile de spectator sau cititor, nu pun pe gânduri (și o mare operă e destinată să te pună mereu pe gânduri), nu stîrnesc entuziaste adeviziuni, nici împotriviți indignate. Montări așezate, solide, „de manual” ale unor opere, e drept, intrate de mult în manuale.

În vremea din urmă, acestor observații le-au furnizat noi argumente premierele cu **Britannicus** de Racine (adaptarea radiofonică — Elena Negreanu, regia — Titel Constantinescu), **Mizantropul** de Molière (adaptarea radiofonică — Elena Negreanu, regia — Dan Puican) și **Zadarnice necazuri de iubire** de Shakespeare (traducerea și adaptarea radiofonică — Dan A. Lăzărescu, regia — Leonard Popovici).

A scrie pe rînd despre fiecare, după tipicul prezentei rubrici, ar însemna să repetăm cu alte cuvinte (pentru că ne-am străduț, firește, să fie neapărat altele) ceea ce am notat în primele paragrafe ale acestor însemnări, lucru care, desigur, n-ar folosi nimănui. Ne vom rezuma, de aceea, la precizarea că am trăit o bucurie asemănătoare melomanilor, ascultînd „ariile” celebre în interpretarea unor toarte buni actori: Gina Patrichi, Dan Condurache, Adrian Pinteau, Ileana Predescu, Mircea Albușescu, Ion Marinescu (în **Britannicus**), Ion Caramitru, Emil Hossu, Dana Dogaru, Stela Popescu, Alexandru Repan, Florian Pittiș (în **Mizantropul**) și Alexandru Repan, Irina Mazaștis, Florian Pittiș, Ștefan Radof, Virgil Ogășanu, Valentin Ūritescu, Dana Dogaru, Adrian Pinteau, Angela Ioan, Ion Marinescu, Jorj Voicu (în **Zadarnice necazuri de iubire**).

Cristina DUMITRESCU